

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XI. Legem Alcorani esse irrationabilem, dum docet unumquemque in lege sua salvari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

CAPVT X.

Legem Mahometi esse irrationabilem, quia non præbet peccatoribus remedia ad salutem.

De peccatorum remissione quam impie Mahometus sensit.

MAhometus nulla habita ratione penitentiae, nihil de satisfactione pro peccatis admissis reddenda curans, nihilque de bonis operibus pro peccatorum condonatione præscribens, in Alcorano, non aliud medium ad salutem consequendam, Saracenis etiam peccatoribus, quam Turcis sceleratis prodesse affirmavit, quam quod omnes confiterentur hanc veritatem, *Non est Deus præter Deum, & Mahometus est Apostolus Dei*: hoc Alcoranus præcipit, ut dicatur ubique, hoc etiam ut maxime necessarium ad salutem commendat, ita ut quicumque hoc confiteatur, de necessitate salvetur: hac enim confessione facta, rapinae, & omnia alia scelera, & flagitia, alioquin ingentia & plurima, condonantur. Quam verò sit rationi contraria hæc Mahometi doctrina, primo ex eo convincitur, quia hæc propositio, *Non est Deus præter Deum*, per se ipsam verissima est; nec ab ullo ei contradicitur: quis enim unquam dubitavit de hac propositione; non est Angelus nisi Angelus, aut non est Petrus præter Petrum, si solus sit Petrus in mundo? hæc enim propositio per se nota est: quæ autem sequitur, Mahometus est Apostolus Dei, est valde ambigua. Qualis igitur erit connexio duarum propositionum, unius quidem per se ipsam notæ, alterius vero per se ipsam ignotæ? aut quæ utilitas vel virtus in ea esse potest, ut homines quantumvis innumeris sint polluti flagitijs, continuo horum verborum prolatione à peccatorum macula purgentur?

Secundo, quia si etiam quantumvis magna, his verbis prolatis Saracenis condonantur, nullaque ratio habenda est satisfactionis, aut penitentiae, occasio maxima præberetur hominibus passim delinquendi, intrepidè mala perpetrandi, nullaque ratio haberetur honestatis, vana spe veniæ deceptis: quare hæc Dæmonis ars est, ad perdendos homines inventa.

Tertio, hac una ratione monstratur prædictam doctrinam esse penitus absurdam, quia quamvis prædictis verbis DEUM verum, veramque Prophetiam confiteremur; adhuc similitum verborum pronuntiatio non sufficeret, ut universa nobis condonarentur peccata, quia peccata nulla ratione delentur, nisi nos eorum peniteat ex animo, simul cum proposito firmissimo nunquam deinceps peccandi; quod sequentibus confirmatur argumentis.

Primum. Quia omne peccatum à nobis commissum propria nostra voluntate perpetratur; ergo, qui voluntatiæ divina lege contempta, violataque rectæ rationis, & naturæ methodo, Deum offendunt, necesse est, si velint veniam obtinere, ut à malè agendo respiciant, & vitam emendent per veram cordis penitentiam, quæ malè antea vitæ detestationem, ac benè & juxta divinas leges vivendi propositum complectitur: nam experientia & ratio etiam inrer homines docet, ut si quis alium contumelia affecterit, velitque illi reconciliari: priusquam ad amicitiam & benevolentiam restitueretur; illatæ injuriæ peniteat, animumque de-

ponat amplius offendendi. Nemo enim alteri condonabit etiam suppliciter signa penitentiae præbenti, & veniam petenti, si adhuc in obstinato animo lædendi perseveret. Quare cum DEUS hominum corda exactissimè noscat, parum proderit, ut peccata condonentur hominibus, ista vel alia verba proferre, si ipsos peccatorum non peniteat, nec peccandi voluntatem animumque depellant.

Deinde, quia multa sunt peccatorum genera, quibus non solum divina majestas offenditur, sed etiam proximis injuria & damnum inferitur, qualia sunt furta, rapinae, latrocinia, adulteria: quare si is, qui hujusmodi peccatis proximum lædit, absque ulla restitutione damni, injuriæ satisfactione divinitus absolvetur, per solam horum verborum prolationem, Deus fuisset injustus; sicut iniquus Rex esset, qui furibus & prædonibus, nulla facta furti restitutione condonaret. Quare absurdum est, & cum recta ratione pugnans, quod docet Mahometus; nempe homines suorum peccatorum veniam obtinere per solam horum verborum prolationem.

Ac denique, cum facillimum sit, hæc verba proferre, quibus homines veniam sine alio labore, & salutem assequuntur; absque ullo rationis freno, legisve metu, homines furta, latrocinia parabunt, plurimas caedes committent, in omnium scelerum & flagitiorum genera pro libidine sua labentur, ut qui facilem omnium suorum peccatorum remissionem habent, dicentes: *Non est Deus præter Deum*, &c. ut experimento inter Saracenos conspicitur, ubi peccata committi solent tam facile, quam bibi aqua consuevit: adeo cæcos, ut scelera omnium impurissima, & atrocissima, honesta esse existimant; vel propter impunitatem, spemque veniæ non deterreantur committere.

Firmiter igitur ex dictis, in lege Saracenorum neminem posse salvari; quia in ea non sunt adhibita remedia convenientia, ad delendum peccatum: & certe nihil verius prædixit Mahometus, dicens in Alcorano in *Cap. Martij*, quod interpretatur *Maria*: omnes in infernum Saracenos ituros; & ipse etiam Mahometus Saracenis dixit, Vos post me in Septuaginta ites partes dividemini, quarum salvabitur una, reliquæ vero omnes igne destruentur: & hæc sententia, ut affirmat Ricardus c. 5, sic valet apud Saracenos, ut nullus, neque sapiens, neque insipiens eam vilipendat.

CAPVT XI.

Legem Alcorani esse irrationabilem, dum docet unumquemque in lege sua salvari.

Docet insuper Mahometus in Alcorano, Mahometum quemlibet rectè viventem secundum præscripta, ac leges suæ sectæ salvari, nisi sit Apostata à lege Mahometi, sic affirmat in *Cap. de Balabara*, dos quæ interpretatur *vacca*: quod Judæi & Christiani certim salvabuntur: & in *cap. 4. Alcorani* inquit: Scientes autem generaliter, quoniam omnis rectè vivens Judæus, sive Christianus, seu lege sua relicta in aliam tendens, omnis scilicet Deum adorans, bonique gestor; indubitanter divinum amorem consequetur. Adversus hunc perniciosissimum Mahometi errorem, quem olim etiam

E hñici

Ethnici receperunt, ut testatur D. Augustinus *lib. 10. de Civitate Dei cap. 51.* duobus potissimum medijs insurgemus. Primo, demonstrabimus, religionem qua Deus verè colitur, necessario esse debere unam ubique, nec extra illam posse contineri alicui salutem. Secundo, principaliter etiam probabimus, impossibile esse, quemlibet in qualibet perfecta salvati.

Non est autem dubium, quin unam & communem oporteat esse Religionem, qua DEUS colatur, eique gratum præsterit obsequium: quod sequentibus argumentis ita convincitur. Quia omnes tenentur DEO debitum cultum exhibere, debitamque vitæ honestatem observare; ergo quicumque sit hic cultus Deo debitus, necesse est illum Deo ab omnibus exhiberi: nam alias non erit debitus ei, si sine injuria, aut peccato subtrahi, aut denegari potest: ergo necesse est unam atque communem Religionem esse in omnibus; ergo una fides, & honestas morum.

Secundo, Una est veritas rerum divinarum in se, quam non diversificat, nec variat diversitas hominum, vel varietas Religionis eorum: non enim pendet illo modo hujusmodi veritas ex hominibus, vel dispositionibus eorum: unius autem & ejusdem veritatis una est apprehensio, sive per credulitatem, sive alio modo fiat: ergo una debet esse fides, & credulitas apud omnes, & quicquid contra hanc veram credulitatem fuerit, error est impietatis. Et confirmatur, quia aliqua sunt obsequia, quæ communiter exhibenda sunt DEO ab omnibus hominibus, & quibus sine Dei blasphemia contradicere non potest: quia sine Dei injuria non posset dici DEUM non esse adorandum, venerandum, orandum, & multa alia similia, quæ quia debita sunt, necesse habent omnes homines his DEUM recognoscere & confiteri. Igitur cum hæc obsequia infinita esse non possint, certa erunt, & determinata. Hæc autem sunt quantum ad credulitatem, quæ Religio Christiana appellat articulo fidei: igitur extra hanc credulitatem & fidem, cultumque DEO debitum, non potest esse alius cultus DEO gratus.

Denique principaliter hac argumentatione convincitur, non omnes in sua secta salvati; quia, ex hoc sequeretur, quod omnes sectæ DEO placerent, atque probarentur per se ipsas Deo; & hoc dici nequit. Nam cum pleraque opiniones differentium sectarum, atque etiam nata ex opinionibus actionum studia, oporteat inter se pugnare: fieri nequit, ut quælibet sectæ per se, sint divinæ voluntati consentaneæ. Inde enim (quod absurdum est) sequeretur, eundem ipsum Deum aversari, quod approbare; & id verare, quod sibi tamen placeret. Etenim ex omnibus contrariis ac repugnantibus actionibus, necesse est qualdam esse rectæ rationi congruentes, ac proinde probari, vel etiam imperari à Deo: eas autem, quæ sunt his contrariæ, necesse est hoc ipso esse à recta ratione aversas; ideoque peccata DEO invida, & ab ipso prohibita. Itaque si opiniones omnes & actiones quarumlibet sectarum, divinæ voluntati consentaneæ essent; & quædam ex illis, ut ostensum est, Deo sint exorsæ, & ab eo prohibita, sequeretur, ut dicebamus, aliquid aversari DEUM, quod ipse tamen approbat, & id ipsum verare, quod sibi tamen placeret. Accedit, quod si propius etiam disciplinas inspicimus earum sectarum, quarum notitiam tenemus, ut Gentilium, Judæorum, Turcarum, Hæreticorum; in singulis praves errores, atque adeo actionum instituta perversissima facili-

animadvertimus: quæ esse quidem media ad salutem consequendam, ipsi grata Deo, neque cogitari sine summo scelere, neque dici sine atroci blasphemia potest. Nam ex dictis, infraque dicendis constat, multa absurdissima de erroribus, tam Gentilium, Judæorum, Saracenorum, quam aliarum sectarum.

Præterea nec invincibilis ignorantia tantorum errorum sectatores excusare ullo modo poterit, aut salvare; quia etsi aliqui, ad quos Evangelij notitia nondum pervenerit, à peccato infidelitatis excusentur: tamen inde non ita ut sequitur, ut quisque possit secundum sectam quamlibet adipisci salutem: nam ut salutem consequaris, satis tibi non est, ut à peccato in pravis alioquin actionibus excuseris, sed præterea etiam necesse est, ut aliquibus medijs utaris ad consequendam salutem, per se rectis, & à divina providentia, ad eam rem institutis: cujusmodi sunt Fides, penitentia, &c. Ut enim DEUS ipse hominibus proposuit finem ultimum, id est, summam beatitudinem; sic ad ipsum etiam pertinet, media aliqua, & bona & necessaria constituere ad perveniendum in eum finem. Quod si terminum tantum, & non etiam viam hominibus ostendisset, non esset perfecta illius providentia. Non est autem consequens, si per ignorantiam, aut opinionem in pravis actionibus à peccato excuseris, ut etiam utaris ejusmodi medijs, quæ per se sunt bona & necessaria ad salutem.

CAPUT XII.

Legem Saracenorum esse irrationabilem, quia violenta, & iniqua.

Et etiam Alcorani lex, ut breviter dicam, ita violenta, ut merito possit appellari *lex cadu & mortis*; eo quod homines non blanditijs, non rationibus, sed cade cogi præcipit ad credendum. Quare ipse Mahometus cum legem suam non posset miraculis confirmare, eamque omni ratione carere, manifesta tandem mendacia coningere conspiceret, ac multos propter hæc fore, qui ei contradicerent; sibi ipsi datum esse ajebari à Deo instrumentum proprium, (id est enssem) ad interendum; ipseque tulit mandatum in lege, ut intererentur quicumque Alcorano adversarentur, & non crederent: quare non semel, aut iterum, sed passim, quasi mandatum quoddam universale, illa verba repetuntur, *Interimite, interimite*: in cujus confirmationem affect Richardus exemplum Avunculi ipsius Mahometi, qui cum ab illo invitaretur, ut Alcoranum reciperet; respondit dicens: *Quid mihi, si hoc non fecero, fili fratris mei? cui tum Mahometus respondit, Interimam te, ô Avuncule.* Hic autem dixit, Impossibile est esse quoddam aliud; nihil aliud, dixit. Avunculus autem, inquit, Sequar te ad quodcumque volueris, lingua tantum, sed non corde, imore enim. Omar autem filius Catempadi dixit coactus: *Domine tu scis quod solo timore mortis ipso Saracenus.* Filius autem Empiasca timore ensis factus est Saracenus. Unde misit literas ad Messie, quas mulier quædam occultavit sub capillis, nuncios his, qui sunt in urbe adventum Mahometi, ut caverent ipsi vim doctrinæ illius. Hæc Richardus.

Secundo etiam hujus legis violentia confirmatur; quia ipse Mahometus affirmavit, in tantum ejus legem permanuram, in quantum armis temporali que

cap. 10.
confutat.
legis
Mahom.